

"ליהודים היתה אורה" אמר רבי יהודה:

אורה - זו תורה.

וכך הוא אומר:

"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה ט"ז]

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה

משואות-יבחק

דפי עיון

במפרשים

י"ל ע"י מ. מושקוביץ * משואות-יבחק 79858, ד.ב. שדה-גה * טל': 08-8581440 * פקס: 08-8503835

שנת תשס"ג

פרשת מצורע

א. צורע המור.

פרק י"ד פסוק ב"ו

ואמר זאת תהיה תורת המצורע. להודית על מה שארזיל עשית לי, זאת תהיה תורת המצורע שם יע, לפי ששני הרע הוא עבירה חמורה מכל שאר עבירות שהם סבת הנגעים. שרם זו דברים ששם יעל, והלשון הרע, כבר אמרו גם, שהוא שקול כנגד ציון וביע ושירה בעיון כתיב, ונא חטא העם דות חטאה גדולה יסוף יב יא, בנילוו עריות כתיב, ואך אעשה הרעה הגדולה ויראשתי יי, כשיד כתיב, בדלת עיני משוא נשתי יע, ובלשון הרע כתיב, לשון מדברת גדולות ויחסיבם זה, ואחר שראי שקולה כנגד אלו השלושה, הוא שקולה כנגד כל העשרה דברים שלעבורם באים הנגעים, ולכן אמר כמאן זאל תהיה חודת המצורע שהוציא שם יע, ומאן כלולים כל העשרה דברים.

הטעם בזה, לפי שכבר ידוע שהנפש יש לה חללים כחללי הגוף, כאמרו רמב"ם בפ"ב בתפארת י"ן נש באי, וכן דרבו ראיח ואיפאה"י, וכפי שחללי הגוף יש קצה מהם שהם חללים מסוכנים, כן חללי הנפש יש מהם מסוכנים, וזללי הגוף יפרא מסוכנים אצ"ט שיהיו שלים, כפי חללי השנים שאינו מסוכן, אלא מפני שאין לו רפואה, כן יקרה בלשון הרע שנראה שהוא של ואין בו בעשה, ומפני קלותו אין לו רפואה, כאופן שהוא קשה מהחמורים, כי לפי חומרתם במקשים להם רפואה, אבל לשון הרע מפני שנראה להם קל, אין חוששין לרפואתו ולפעמים יקרה חללי מסוכן אצ"ט שאינו מסוכן ויש לו רפואה, אלא שהרפואה היא שאינו חולי מסוכן, מפני שרפואתו נאמרת הוא מסוכן, כי רפואת הלשון, היא שיבקש ממילה מאדם שהוציא עליו שם רע, ורואה אדם הוא אהוב לו, ואיך ילך לוטר לו אנו זכרתי מסך לז"ה, וקודם זאת שיאמר זה, וכן לפעמים אין החולי מסוכן ויש לו רפואה והרפואה אינה נאמרת, ויקרא מסוכן, לפי שרפואתו תתוקה מהלך יום או יומים, ובעוד שילכו להביא רפואה יסרת החולה, כן החולי לשון הרע רפואתו תתוקה, לפי שהיא דיבר מאנשים רבים שאינו מביא, או שהם רחוקים, ואילו ימות קודם שייראם, ובעבור זה יקרא מסוכן, וכן לפעמים אין החולי מסוכן ויש לו רפואה והרפואה אינה נאמרת ואין הרפואה רחוקה, ועצ"ו יקרא מסוכן, לפי שהחולי מסוכן בגוף סכור חזק, כן לשון הרע מסוכן בגוף, לפי שאין דבר שירוגל יותר מהלשון, והדיובר ביום ובלילה תמיד לא יחשו, ובתכרת הוא לחטא, כאמרום וכל המרבה בברים מביא חטא ואינת יום, ובעבור זה יקרא מסוכן, וכן לפעמים יפרא החולי מסוכן, אצ"ט שיהיו לו כל הרפואות טובות וקרובות, לפי שהחולי מצד עצמו הוא מהחילאים דסוכנים, כן לשון הרע חולי מסוכן מאד, לפי שברוב דיבורו והתנבחותו מדבר בהשיות, כאומרי אעד אטרי ללשינטי נביר שפתינו אתנו מי אין לנו וחלליה יא, שבכאן ימו שבהתנבחות הלשון לדבר גדולה ובהחמת הדיבור, עושה שפתינו אתנו ביום ובלילה, עד שבנה אפרין כי חזק לבלי, ויש מית וחיים ביד לשון אצ"ט יא, עד שלוח אמרו שקולה עבירה לשון הרע שצ"ו וביע ישע"ד יע"ט סג, לפי שבה כללים התלואים והערות, עד שלוח הכיר תורת המצורע, שהוא המוציא שם יע, מכל שאר העבירות, וכן אמרו יע"ט יא, כתיב עשית לי חטא זה ונשבע העונת נשתי, ויהא קשה מכולם יהא מעלחת מדנים בין אחים, ואמרי [אן חזק את פין המלך ה' ה' אל חזן לשון שהיא אחד מהאברים לה, מהחטא אח במיד על יסר, עמה יע"ט האלויים על לול, כול לשון הרע, ויכל אח מוסר ויך, בצרעת י, ולכן כפי שחללי הגוף אין חולי מוכן להתדבק באדם כמו חולי הצרעת, כן בחללי הנפש אין חולי שיצוא האדם מדעתו היפסדותו כפי לשון הרע, וכן אמרו יע"ט יא אין נגעים באים אלא על לשתי.

✓

אבות

אבות

1. פרשנו קופץ שלשון פרצ הוא חטא חמור, איך הוא מנחק זאת?
2. פרשנו מספיר כי יש מחלות נפש כפי שיש מחלות טבעיות, האם חסום לו להספיר זאת ומה נ'מוקיו?
3. פרשנו מסווג את המחלות השונות כמסוכנות ומאורות עם ופלי אפסרות לרסואה, התוכל לזנות את מסווג השונים?
4. מחלות מסוכנות לטיות מסוכנות כי אופי תרופתן הנה פצייתית, איך לה?
5. איך יתכן שיש מחלות שניתן לרפאותם אך האדם מסכר לזנות ולא לרפוא?
6. איך כל זה מקפיד למחלות הנכס?
7. מה כל זה שייך לשלשון פרצ?
8. מה "הקירבה" לצרעת?
9. "חולי שווא האדם מרצתו" נופי סדרתו לשלשון הרע, התוכל להספיר?
10. מה מרציון המרכזי בכל פרשיו?

* * *

ב. מדרשי תורה להקדוש ר' אבשלום האשחרקי הי"ד.

פרק י"ד פסוק ב"ו: ואת הנה, בה שיעול שישלם, אנה מסבא מנעים לפי שלא נחלקה לשבטים
 אנה מסבא מנעים לפי שלא נחלקה לשבטים, או יורה לרצון מה חייב הנפחה, כי
 פירוש אלהי: כי חסיד ב' דורש איתא לא ימצא ב' נקבות, כפי שיש שלא
 נחלקה לשבטים, כי נקבה כי יחולק נוללה לכל השבטים האמה היא ליהוד
 השונה היתה יורה לכל ימא עליה נקבה, אם שמה ימא, הנה השונתו הציל
 שלא יק איתה קארי תער ב' שהונתו מעלה כללית ישראל, יכלל כל שבט
 ושם שלא יכלל, כפי שאמרה היתה ימא לו ואת ביהמה במחץ אצותם ובה
 (יקרא ב' ב'ד), יאילו זה השם לביטאן: צבוי שמה דחייב: קרי יש טעם
 ארי דמה לא נחלקה לפי שאם היתה נקבה לאחד מן השבטים כפי שהיתה
 יחולק לאחד מהם דבני הקארי ימא יחישו שאר השבטים על אכזה ויחולק
 בשתיקה יורה היתה כדלית: הכל ישיאם ליהוד עליה אדבתם ולקיים השמה
 כפי שלא תישא איהם: קרי כי עלי היתה לשבט אחר היו נקבה השבטים
 שהקנים על ארץ השבט שלש שבטים בשנה יתבוא שם הנקבים והכעויות
 והקפדות בטויה תורה: אבל עתה אחר שאין ארץ יהוד ב' חוקה סדחת
 הנשים ימא שמה האדם השבט כפי על ובכתי עליו והקודים שם נכחת
 החיים בה כל השנה ישמה ביהודת תרבים הנשים ביהוד ישנה להם טקסית יורה
 אולם ככלי ביהם ככל אנה נשמה:

אבות

1. מהי הקפוצה הנו שירושלים אנה מסבא, שתי תשובות נותן פרשנו לכך
 קראמת דפריו, מה מן ומה המדל בעקרונ' סתיון?
2. האם לא נתחלקה ירושלים לשבטים?
3. מה סירוש: יוכלל כל שם ושם שלא יכלל?
4. פרשנו משער שאולי נהו הטעם ל"סומאת ציסור שהיא דחוייה" התוכל
 להספיר?
5. נ'מוק נוסף למה לא נתחלקה ירושלים מפיא פרשנו, מהו?
6. לפסוק הוא מפיא נ'מוק כלכלי-סדרתו, התוכל לנחקו ולהספיר?
7. מה מרציונות האפשריים מאחורי כל ס'מוקיים השונים?

* * *

ג. ספורנו עם פירוש הרב י. קופרמן.

פרק י"ד פסוקים ב"ו: (ב) ואת תקנה, ותקא אל הפני, אל
 מקום קרוב הוץ לתקנה,
 שיוכל הפהן בקבוד וקלי רב טנח ללקח
 לראותי.
 (ד) ונתקרי, העגן פריצה ופריטה.

31...

מצוות

במלילי הפקידו הציבוריים חייבים להביא
אחשבוך הן את כבודו הנצמני ולא נאה לו
להתחובכ כותך הכות מצורפים לאתר את
המבצע להיטרוך והן אח וסגו וסירחתי בעובר
הי הצמק ביוצו משפטיך סחר ויישימו
קטורתי מאיךך. השנה עם דברי רבינו לחלן
כאך.

4. במסוקים הכאים חצינו יוטהר ארבע
פעמים, ורבינו עומר על הפיוצו עככל אחד
ואחר מהם. 3. לעיל יג, מה יבגדיו יהו סודסין
וראשי יהיה פיוצי. יביוו בדיק ואת סההמשך
במסוק חו. יוכסס המטהר את בגדיו יבגדו
יבגדיו יהי סודסיין יוגלת את כל שערי
יבגדו יוראשי יהיה סודסיין. ועיין עור במסור
הדודס מינעלווי, שרף סצות שכנעו כהוזה
וסבלה סעככים אח סתורו, ולא שלוח ספדים
וככסו בגדים.

ג.
1. ועיין עור שכטב רבינו לעיל יג, כמשמעות
יודובאית. וקסה סמטוק ג יוצע הכתן אל
מחך לפוטחי, ממנו משפע עהכתן בא אל
המצורע ולא המצורע אליו. ועיין בפירוש סור
הדרכ לרמבין השבאר עך את דבריו: שאם
ירצה להיטהר הרי הוא סוכות אל הכתן
ויחובאית, אחס סירש סרטי הדברים דהיינו
שיצא הכתן אליו, ואילו סדין תוקוני ואחרים
פירשו שירידי המצורע הכיטו את יצורו
להיטהר לייצח הכתן, וכל זה שלא כראביצ
הלומר שנושה בעל כרתו, משום שאינו יוצה
להביא את קדנות חובתו. ג. כלומר שלשת
המחנות, ולכן כתוב יוצא הכתן אל מחורן
למחנה ולא יוצא הכתן מחורן למחנה, כלומר,
אל מקום שהוא בדיק מחורן למחנה. ג. יוצא
הכתן... וראה הכתן, אמנם הכתן הוא המיפקר
על כל חחליך טומאת האדם וטהרתו, אבל

שאלות

1. מה הפעיה פענין: "והוא אל הכתן" וכמה פירושים נזכרו בסידור המצוות?
2. לאם דוקא אל מקום סחור אק קרוף?
3. מה הקושי האכסרי סמטוק ג' ומהי תשובת פרשניו?

* * *

פקרבן דלי תלית, וכמקיים בו אורים אהר עולה
לאחד השאח סביאים עשירית תאופת, וילקח
כאסור במצורע עגם הוא אם לא השיקה ירו
לעופות יבוא עשירית תאופת, הלמוד לומר, ואת
הורה אשר יגוי אשר לא השיג ירו כטקרתו
הגם שלא השיקר ירו כטקרתו תרשוקה, שהם
הי יתר וכו', אך על פי כן תכלש כמסר תבוא
יבוא בו חרסם אל בו כפי יוצה וקמא, וקברו
יפי אפקר עקלי עקמא לקר שאסרו קיטר
תכיליש (תקום כב) כי פעניה לקמא צרעת,
אלה שנידים תקראים תחום ונחום סידן, ודוא
מה צרעו באוקמרו ואקרי בו נגע צרעת פירוש
עליו הנגע בו, וכל הוא הנגע פוש ואסר אשר
לא השיג ירו כטקרתו פירוש שלא פצעה ירו
לצר ערו להביא הרבן סעור לטקרתו המצורעו
על שרצון קמא עומתו.

לבו זאת תורה גוי אשר לא יגוי, כל הקהוב
תורה, יחיל נדשו, כמקיים ואת תלית
יודק תבוא קרבן עשירי לקי אם תרעה, ואם
ואסור לקי צדק קרא וכלא סקבא דתת פן
שלא קא תקחם אלא לקל פעליו ואם ירצה
קבוא עליו ברת טוב, וראה כי לצד שרצה
הכתוב לקצט עשירי אם תבוא קרבן עני שלא
יקא וקמא סתעולן פאלימו, דאלו סתורו, קמ
הקתוב דמה סתעולן על קלל כפר קבעטן
ואסר, דאלו עני קעילו וקערה כעליו, הלמוד
לומר תורת, וצדן אין ירש דמה אמר סתוב
אשר לא השיג ירו וכו', ואילו שקט סתוב
שקטא תקטם תלמד מספס השג יד האסרי
צציע קדין השג יד קאמור פטמנה סקדש
קדשיי וסכמות כאלה יכו שישנים עם פן

7. אור החיים,
פרק י"ד פסוק ל"ב:

שאלות

1. מה סמטוק מיותר?
2. מהו צרעת רגל כאן?
3. מה קדין קדין פאקרה כב?
4. מה קצו של עשירי סהיב קרבן של צדו?
5. מה ליומא כרשניו מן השימוש סאיליסי: זאת, תורת?
6. מה אולי חחש סהחכס ילמא כאן ומהי תשובת פרשניו לכך?
7. יתסלש סעבר וימות... מה הכולונה?
8. מה הרמז שגלמח סקטא סאתרון?
9. מה הרציון סכך?

* * *

יה מאסרו יתברך באומר ונחתי נגע צרעת
יכו, לומר מתנה היא לכם מאתי נגע צרעת
בבית, והוא, כי כן בדין לא היה ראוי להיות
כי אם בעצמכם וכשרכם אשר חטאתם לי.
ההשנה השחי מהנות זו לזו, באומר ארץ כנען
איכר אני ויהן לכם [לאהיה] ונחתי נגע צרעת
יכו, לומר, כאשר האיך היא מתנה איכר אני
יהן לכם כן היא מתנה מה שונתתי נגע וכו',
הוא סהטעם האמור.

8. תורת משה - האלשיך,
פרק י"ד פסוקים לג, לד:

4/...

משה

ומה מחקרו בזה רבדי החזרה באומרו עלקמן ית
 בדיכתי כי בכל אלה נטמאו הגויים וכי ותטמא
 הארץ ואפקוד עונה עליה והקיא הארץ את
 יושביה, לומר כי הגויים ההם להיתם קצוניים,
 חחלה נטמאו בהיעבותיהם כי דבקו סומאם
 בצמם, וזר כי בכל אלה נטמאו הגויים, כי
 אותם הענות היו מהרדקים כמ. ואחד שרבו
 טרפותם כל כך עד שהיתה סתפשטת הטומאה
 גם בארץ, כי נטמא הארץ אז ואפקוד עונה
 עליה, כי המשתיה הנבדא בעון, הייתי פוקדו
 עליה שישרה עליה בלבד לא שירכב בה, ואו
 מה עשתה הארץ, לא סבלה קדושתה הרבה, ומה
 עשתה קאה אותם מאתה השגרה בקדושתה, כי
 טומאתם בם, מה שאין כן בישראל, כמדובר.

מה
 שאין כן למצויים, ומה טעם, לזה אמר ויאמרו
 בה, כלומר בשורשם, הוראוי כי יפנו וכי
 ובראשית מז כז) מר שאין כן המצויים, הוי
 אומר כי לא מקורו של המצויים היה הדבר
 ובשלוםם היה להם שלום, שאם כן היה הרבוי
 יזרז למצויים, אך אין זה כי אם שמה אשר
 עם ישראל יצא הרבה, ומה שנאמר בעבדים
 (דקרא בה מר) והתחלתם וכי לרשה אחוזה,
 אצו שיש להם שייכות עם ישראל אלא שיהיו
 להם לרשה אחוזה שחיהו יורשה של אחוזה
 בהם שיהיה גוסס קנז, אך לא שייבקר עם
 איכות ישראל, אך בארץ נאמר לכם לאחוזה,
 שיהיה שלהם ממש יש בה אחיזה, וכן באומרו
 ארץ אהוזהכם שיהיה אחוזה שלכם, ומה גם
 שהיא מיותר, אך הוא לומר אל חתמתי על
 העת האצו לוקה בשבילכם ומכפרת עליכם,
 כי הלא היא ארץ אהוזהכם.

ונה כזה נרמז טעם אחר אל היות כבתי הארץ
 נגע בהיתם לישראל ולא בהיותם לגויים.
 שנית, כי אין לכנען יחס עם ארץ ישראל
 שיתראה בה נגע צרעת על עונותם, כי מי יתן
 שהוד מטמא לא אהב, ואחיה הרך תלקה הארץ
 הקדושה בעון אנשים אשר הם טמאים מלידה
 ומבטן ומחויין, והו אוסר אצו אני נתתי לכם
 לאחוזה, לומר שהיא ארץ מתדיהסה להנתן מסני
 לכם שאהם קדושים והיא קדושה, ולא כוונת
 לבנו כלי חרס או כלי מחכות שאין הענין רק
 להשתמש בו ולא שיהיה לבן יחס עם הכלים
 ההם, אך הארץ הלזו היא לאחיה שהיא להיות
 לכם בה אחוזה כי קדושה היא, וכעשותכם בה
 מצית היא אתם מוכבים אותה ומשפיעים בה
 איכות קדושה וגם אחוזה בה, ואם כן לכם
 יאוח חרקה בה טומאת מעשיכם, כי יחס יש
 לכם עמה והכפר אדסחכם בעדכם.

או יאמר כי תכמו וכי, לומר אל יעלה על
 רוחכם כי מהטומאה אשר נדבקה בארץ בהיותה
 לכנען כי או נטמא הארץ, על כן מאוזה
 הטומאה שנשארה בה באז היא היוצאת עמה
 חוצה, כי בהיותה בידכם פולטת הטומאה אשר
 בלעה בהיותה ביד כנען, באופן כי היא טמאה
 היוצאת מכפנים, כי לא כן הוא, רק שהיא
 טומאה הבאה מחוץ לירכב בבעל הבית טרעת
 יושבי בו, והוא יתבין אינו משליטו באדם כי
 אם בגרד אביו, והו אומר כי תכמו אל ארץ
 כנען, כלומר שהיה ארץ טמאים, עם כל זה
 אשר אני נתתי לכם וכו' אינה פולטת מכפנים
 אשר בלעה בהיותה לכנען, כי אם ונתתי נגי
 וכו', כי אני הוא הנותן בה נגע צרעת מאצו
 מדביקה בקיר לבד תשלוט בכם, כי לא נותרה
 טומאת כנען בארץ אחרי אשר קאה אותם
 וגורשו ממנה.

ושמא חאמר נא ישראל הלא כתבת בתורה
 על מצרים (בראשית מז כז) ויאחזי בה, והיא
 אדס טמאה, לזה אמר ינתתי יכר בבית ארץ
 אהוזהכם כלומר כי אינו דומה, כי מה היא
 הארץ עצמה היא של אהוזהכם שהיא ארץ
 אהוזהכם, אך שם הוא בהפך, כי אין הכונה
 רק טעם היותם באדסה טמאה לא הסור אחיה
 בשורשם הקדוש, כי אם ואחזי בשורשם עם
 היתם בה, וזה מוכרח שאשר לא נאמר לאחזי
 בחולים הירי והאלוף בתסף, רק בצדדי היידי
 והאלוף בסתיה, כי סהם ובהם נאחזו, והוא
 הם בשורשם העליון, והיה על ידי שכונה
 ששמהם, וכעה הכתוב שכרכם הי ברבוי.

נא אל היתת הכתוב, נקדים, כי הנה
 נזכר ככתוב אצלנו בשערים פרישה לך לך
 במקומות וזלה זה, ייחס אשר לארץ ישראל
 עם ישראל עמי יתברך, והוא כללוח הסכונן, כי
 הארץ הלזו ארץ ישראל החתונה היא ונמה
 הארץ העליונה ופושטת ממנה בירו יתברך,
 וכמאמר הכתוב (דברים יא יב) ארץ אשר הי
 אלתך דריש אותה, ולא השליט עליה שר
 או מלאך, וכן הוא אומר (שמות כג כ) הנה
 אנכי שולח מלאך וכי ולהביאך אל המקום
 אשר הבית, לומר כי אין המלאך משמש
 רק עד המקום אשר הבית, כי בו אין מלאך
 האין שר, וגם לישראל יש שייכות עמה, כי כל
 שורש נפשות בני ישראל בארץ העליונה המה,
 ועל כן כשכת ישראל בארץ הקדושה הוא
 תעשותם בה כל מצוה הי אשר יעשה אותם
 האדם, ששפיעים קדושה עליהם ועל אדמחם,
 ומקשרים העולמות, ומקקים ומקנים קדושה
 בארץ החתונה, ומקנים לעצמם שייכות ואחיה
 עם הארץ עצמה על ידי הקדושה שמשפיעים
 בה.

ובא אל הענין, והוא, כי רצה הקב"ה להח
 טיב טעם ורעם מה יה, כי הלא כמו ור נחשב כי
 ארש אחר ייחסא ואת בוחלי ביתו יוכתי הי, כי
 מה ליבן אח הבה, ועוד כי הלא כמי זה נחשב,
 שעל עון אשר יעשה איש הישראלי תקבל לקוח
 הארץ הקדושה, ועל כל החתוכות אשר עשו
 כנעניים בה לא נראו בה סימני טומאה, על
 כן באה היתה הנתן טוב טעם באומרו כי
 תכואו ביתי, לומר הלא הוא פנה ארץ כנען,
 כלומר כי בעליה אחרים ומכאם כי איור כנען
 ויורשים לטמאים ומחובבים במעשיהם, כלומר
 שעל כן כעשותם אחת מכל החובביה טומאת
 העון הרב בעושה כי מוצא מן אר מינו, ואינו
 כאיש הישראלי כי קדוש הוא לאלהיו, ועל כן
 לא יחי דוא יתברך את הפשחיו ההוא ישלוס
מיד באיש עצמי כי אם בבוחלי ביתו, ואם לא
 ישרה שליטתו האלוים בכנען, ואם לא ישיב,
 עד הויק עצמו וייענו, ויהיה בעניו כשרו שאת
 או ספחת או ברת.

שאלות

1. מהי שאלתו פתוחת דפריו?
2. מה כן שתי האחנות ומה המשותף להן?
3. ברשנו מקדים להספיר את היחס המיוחד בין עם ישראל לארץ ישראל, התוכל להספיר?
4. למה חושף לו להספיר זאת וכמה זה מהווה הקדמה לספירוש כאן?
5. ברשנו ממשק ומספיר את המהפך פנינו לפני צמי כנען, מן מצית והן רציונות, התוכל להספיר?
6. איך זה שייק לנושא של צרעת כאן?
7. שני טעמים שונים מפיא ברשנו, למה תתכן צרעת פתים רק אצל עם ישראל, התוכל להאנותם ולהספירם?
8. איך משפיעים כני ישראל על ארץ ישראל?
9. למה אין להפיא ראייה מן הכתוב פיהם להיאחזות ישראל סאצריים?
10. איך הוא מספיר יארץ אחוזהכם?
11. קטע סאחרון של דפריו עוסק ברשנו ספיעה שונה, מפיא?
12. מהי תוספתו לקושי האפשרי ומה הרציון ספק?

